

[Rytter.]

Spørgsmaal til Handelsministeren, om der for Ministeriet foreligger nogen Grund til ikke at tage den Ikrafttrædelsesdag, som Lagtinget har ønsket, nemlig 1. Juli 1934. Hvis vi vedtager Lovforslaget, som det foreligger, vil Loven jo træde i Kraft 8 Dage efter dens Indrykkelse i Lovtidende, og det skal jeg ikke have noget væsentligt at indvende imod, men da Lagtinget nu har ønsket den anden Dato, hvad der hænger sammen med, at den Slags Love plejer at have Gyldighed i 5 Aar, vil jeg foretrække, at vi holder os til den.

Da imidlertid, som sagt, Ministeren ikke er til Stede, og det antagelig vil være umuligt for den, om jeg saa maa sige, fungerende Handelsminister at besvare disse Spørgsmaal, vil jeg ved Forhandlingernes Slutning tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til Behandling i et Udvalg.

Josiassen: Af Handelsministerens Fremsettelsestale fremgaar det, at det foreliggende Lovforslag betyder en stor Skærpelse af den gældende Lov. Man plejer jo imidlertid ikke at gaa imod det, som foreslaas af det færøske Lagting, og den Skærpelse, der her finder Sted, er netop ønsket af Lagtinget. Om den saa er for radikal eller yderliggaaende, kan vi jo drøfte i det Udvalg, der nu er bebudet.

Der er en enkelt Ting, jeg gerne vil gøre opmærksom paa. Der staar i § 1, 2det Stykke, at berusende Drikke ikke maa udleveres, før Modtageren har forevist skriftligt Bevis for, „at han ikke skylder forfalden Skat“ o. s. v. Da Lovforslagets Mening er, at ikke alene Mænd, som er i Besiddelse af en saadan Attest, kan erhverve Spiritus, men ogsaa Kvinder, synes jeg, at man for at gøre Lovteksten tydeligere skulde ændre dette „han“ til „Modtageren“, hvilket for øvrigt ogsaa falder i Traad med den gamle Lov. Jeg gør den højtærede Minister opmærksom paa dette Forhold, thi jeg synes, det bør være saa klart som muligt, at det i dette Tilfælde ikke alene er „han“, det drejer sig om, men ogsaa „hun“.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme i det høje Ting.

Godskesen: Jeg slutter mig til de Udtalelser, som det ærede 5te tingvalgte Medlem (Rytter) fremsatte. Jeg mener ligesom han, at Lovforslaget i Hovedsagen egner sig til at vedtages, men da der er nogle Bestemmelser, som kræver en nærmere Overvejelse

af den Grund, som det ærede 5te tingvalgte Medlem nævnte, eller af andre Grunde — navnlig kan jeg aldeles ikke forstaa den Formulering, hvorefter en Mand paa Færøerne skal være afskaaret fra at forskrive Spiritus, fordi han har en hvilken som helst, slet ikke forfalden Gæld, til Kommunen — maa vi vist se lidt nærmere paa Sagen i et Udvalg. Jeg skulde tro, at det her kun drejer sig om en mangelfuld Formulering, og at vi meget let vil kunne blive enige om en Omskrivning, som kommer til at træffe Meningen.

Jeg anbefaler derfor ligesom det 5te tingvalgte Medlem, at vi overvejer Sagen nærmere i et Udvalg.

Rasmussen (Hvolbæk): Ud fra det gode gamle Venstrekrav, der hedder: Folkets Vilje, Landets Lov, vil jeg anbefale det foreliggende Lovforslag. Naar man oppe paa Færøerne ønsker saa strenge Bestemmelser indført for at faa Lov til at købe Spiritus, mener jeg, vi skal bøje os for Lagtingets Ønske. Men jeg vil i denne Forbindelse have Lov til at understrege, at det ikke betyder, at jeg i mindste Maade skulde være forpligtet til at stemme for noget lignende her nede i Kongeriget Danmark, thi jeg synes, at Færingerne gaar for skarpt til Værks, naar de kræver Gældsbetaling som Tilladelse til at købe en Snaps.

Formanden: Jeg giver Ordet til Statsministeren, som repræsenterer Handelsministeren under denne Forhandling.

Statsministeren (Stæuning): Der kan fornuftigvis ikke være noget at indvende imod, at Sagen prøves i et Udvalg. Hvis der er enkelte Udtryk, som kan give Anledning til Misforstaaelse, vil den Sag sikkert let kunne klares under en saadan Udvalgsbehandling.

Hvad angaar den strenge Bestemmelse, som har været omtalt, hvorefter man skal have betalt forfalden Skat og ikke have anden Gæld til Kommunen for at kunne faa Tilladelse til at være Spiritusimportør, beror dette jo paa et Ønske fra Færøerne. Jeg maa ogsaa opfatte Bestemmelsen saaledes, at det ikke drejer sig om almindelig Skyld for en Elektricitetsforsyning, men at Bestemmelser tager Sigte paa forfalden Gæld i al Almindelighed. Men hvis dette ikke er tilstrækkelig tydeligt udtrykt, maa det sikkert være muligt at tilvejebringe Klarhed i saa Henseende. I øvrigt har Regelen været den, at man i saa vid Udstrækning som muligt